

Докторът се изправи до масичката с лекарствата, спря усмихнат поглед върху морните очи на майката и рече:

— Днес мога да ви зарадвам. Опасността мина. След няколко дни Сашо ще бъде здрав.

При тия думи майчините очи блеснаха и две едри благодарствени сълзи стоплиха напуканите ѝ устни, които отрониха:

— О, докторе... Господ да ви поживи!

— Но... — продължи докторът, трябва да купите още един специалист, за да се завърши успешно лекуването.

Той написа рецептата за лекарството, определи цената му, сбогува се и забърза към други болни.

Майката остана на мястото си и се замисли. Нейните грижи съвсем не бяха минали. Тя имаше да мисли за още много неща, защото лекуването погълна почти всичките ѝ пари, а новото лекарство не беше евтино.

Какво да прави? Какво да продаде, за да вземе пари? Ах, ако беше жив баща му, той лесно би купил лекарството! Но сега какво да стори тя?

Изведнаж тя трепна и се услуша. Чу на двора гальовно блее-не и гласа на другото си дете, което мъмреше козичката. Очите на майката блеснаха. Да — тя ще продаде Белуша и ще купи лекарството за Сашо.

Тя изтича на двора.

— Денче, недей затваря козата!

— Защо? — учуди се Денчето и лошо предчувствие клъвна сърдцето ѝ.

— Така... ще я водя при Митьо месаря! Ще я продам. Трябват пари за едно лекарство на брат ти! — рече майката и пристъпи към козичката.

Денчето замръзна на мястото си. Без да каже нещо от очите ѝ рукнаха сълзи.

О, тя толкова много обичаше Белуша, с която цяло лято са другарували, че не можеше без сълзи да се раздели от нея, макар че от сърдце желаше доброто на братчето си!

Денчето плачеше... Тя вървеше след майка си, галеше с едната си ръка бялият гръб на Белуша, а с другата триеше сълзите си.

Ето, още няколко къщи и те ще стигнат до месаря, а после няма вече да види Белуша. Ще изчезне единствената ѝ радост!

И тя изплака силно:

— Мамо, недей я продава! Той ще я... заколи, мамо!

Тоя вик спъна краката на майката. Тя спре за миг, поколеба се една минута, но мисълта за Сашо ѝ даде нова сила и пак тръгна. А Денчето прегърна бялата шия на Белуша, допря мокрите си бузички до умните ѝ очи и зариди:

— О, Белушке!... Знаеш ли къде те водят? О, Белушке, той ще те заколи! Мамо, недей я продава, мамо!